

udpege bestyrelsen. Men når det handler om armslængdeprincippet, altså afstanden mellem det politiske system og bestyrelsen, gør det mig jo ikke nødvendigvis mere tryk.

Altså, spørgsmålet er, om det vigtigste er, at der i sådan en bestyrelse sidder folk, som de forskellige politiske partier i Folketinget har tillid til, eller om man skulle vælge at tage udgangspunkt i nogle af de kulturinstitutioner og andet, der findes. Det er det, jeg mener. Man kunne jo godt overveje, om det ikke ville være en mere fornuftig måde at indrette det på, selv om det selvfølgelig ville kunne føre til, at der var enkelte politiske partier i Folketinget, som ikke var sikre på, at der sad nogle, de fuldt og helt kunne have tillid til.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Jytte Andersen igen, går jeg ud fra. Nej, ikke flere spørgsmål. Tak til ordføreren. Og så får kulturministeren lov til at komme på talerstolen.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg vil godt takke for bemærkningerne til lovforlaget. Jeg kan jo her og også i tidligere debatter konstatere, at interessen for teaterområdet blandt kulturordførerne er stor – og ikke uden grund: Teatret er jo i den grad en levende kunst, der er i stand til at henrykke og bevæge os, og jeg tror, alle herinde ønsker det bedste for dansk teater.

Den sidste store ændring på teaterområdet var gennemførelsen af kommunalreformen. Her blev der foretaget en række ændringer i teaterloven med bred opbakning fra Folketingets partier, og med den ændring af teaterloven lagde vi kursen for et fremtidigt og stærkt teaterliv i den nye kommunale struktur.

Ved lovændringen gennemførtes oprettelsen af den selvejende institution Hovedstadens Teater som erstatning for Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab. Det blev i den forbindelse aftalt, at implementeringen af den nye ordning for Hovedstadens Teater blev fremrykket, så ordningen kunne iværksættes den 1. januar 2006, altså 1 år tidligere end selve kommunalreformen.

Ordningen har derfor været i kraft i et års tid, og der er allerede, kan vi godt sige, gjort en del erfaringer med konstruktionen Hovedstadens Teater, som jo så har givet anledning til de ændringer, der er foreslået i det fremsatte lovfor-

Ændringerne har været diskuteret lidt her af ordførerne: et banalt forslag om at ændre institutionens navn fra Hovedstadens Teater til Københavns Teater; der indføres en bestemmelse, som pålægger Københavns Teaters bestyrelse at drøfte udpegningen af teaterledelsen for det enkelte teater med det pågældende teaters bestyrelse; der skabes lovgivningsmæssigt grundlag for, at der kan finde fusioner sted mellem teatre inden for Københavns Teater og teatre uden for ordningen.

Jeg vil sige til hr. Per Clausen, at det er derfor, der er den undtagelsesbestemmelse til kulturministeren. Det er, for at der kan gives mulighed for, at man kan fusionere, ikke for at kulturministeren kan gå ind og ændre ved nogle forskellige udpegninger.

Endelig præciseres det – og det har jo også været diskuteret lidt her – at Københavns Teaters afgørelser er endelige og dermed ikke kan indbringes for anden, højere administrativ myndighed.

Hvis vi lige tager teaterledelserne først, som jo også har været diskuteret lidt, er det sådan, at den her ordning jo har eksisteret et års tid, og man kan rolig sige, at det ikke altid er gået stille af. Ved udnævnelsen af ledelser for teatrene under Københavns Teater viste det sig uhensigtsmæssigt, at der ikke i lovgivningen var etableret en norm for, at bestyrelserne for de enkelte teatre skulle inddrages i drøftelserne om ansættelse af teaterledere.

Kl. 12.55

Uden dialog kan det være svært at få enderne til at nå sammen, og derfor fastslår lovforlaget, at udnævnelsen af teaterledelsen skal drøftes med den pågældende teaterbestyrelse. Den endelige beslutning ligger dog fortsat hos Københavns Teater, og der ændres ikke på kompetencefordelingen, sådan som den er beskrevet i teaterloven.

Så har et par ordførere også nævnt den her fusion, der har været mellem Folketeatret, som er underlagt Københavns Teater, og Det Danske Teater. Jeg vil som kulturminister ikke blande mig i, hvor mange og hvilke teatre Københavns Teater skal have. Så vil der jo for alvor virkelig blive ballade og med god grund, fordi teaterområdet er underlagt det armslængdeprincip, som flere ordførere har været inde på her.

Nu viser det sig, at den gældende lov forhindrer en fusion mellem de to typer teater, og det har aldrig været hensigten med loven. Lige nu og her drejer det sig konkret om Folketeatret og